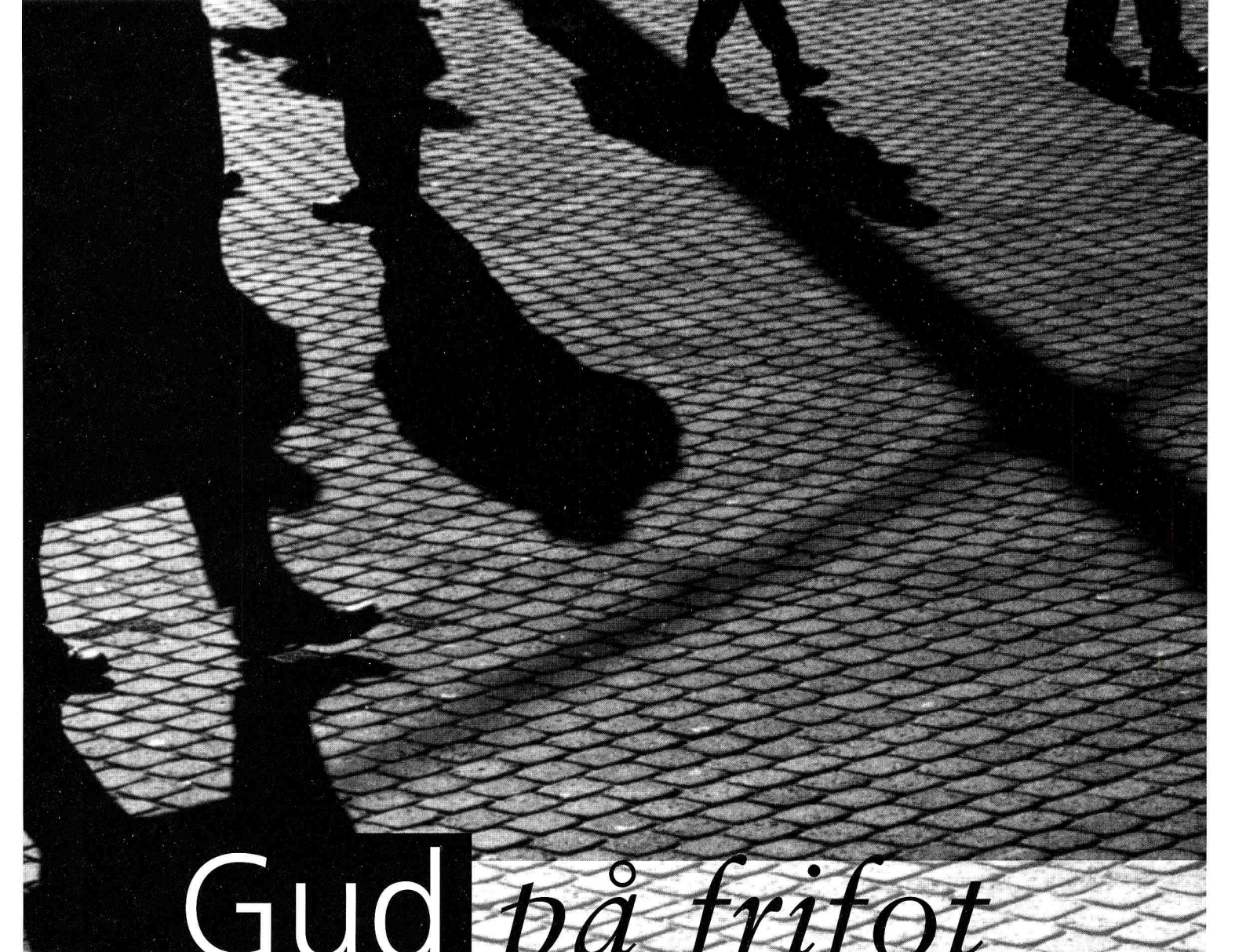

Gud på frifot

Neale Donald Walsch
i samtale med Kari Bu

Neale Donald Walsch er ikke den eneste som har publisert større sannheter enn det vi får med vårt daglige mediebrød. Men han tør å kalle dem guddommelige - i tre bøker som er oversatt til 27 språk og har solgt i tre millioner eksemplarer.

«Conversations with God» 1, 2 og 3 (norsk tittel: Himmelske samtaler) inneholder radikal og oppløftende visdom om det vi har mest lyst til å spørre om.

*«You had too much stuff going on about the word **God**» sier Neale, og sikter til den norske forleggeren som forandret tittelen på bøkene hans. Det var kanskje lurt, for «Conversations...» er omtrent så langt fra religiøs fundamentalisme man kan komme. Hvem er da den storsinnede, humoristiske og krysstallklarttalende «Gud» som spiller hovedrollen i Neales bøker?*

NEALE DONALD WALSCH: Gud er all energien som livet er, i all sin prakt. Universet er Guds måte å oppleve seg selv på.

FLUX: Du kritiserer religionen for ofte å virke mot sin hensikt, for å forverre vårt forhold til det åndelige?

NEALE: Vi har tre usanne myter som religionene ikke er alene om, men har gjort mye for å opprettholde, 1) at vi er adskilt fra Gud, 2) at «vi» er bedre

enn «de andre», og 3) at det ikke er nok til alle. Religionene tror ikke det er nok til alle av Guds kjærlighet. Og vi tror ikke det er nok mat, tid, penger, vann og alt det andre vi trenger. Men det er nok hvis vi deler likt. Når vi derimot tar mer enn vår del, må vi rettferdiggjøre det ved å kalle oss bedre.

Myten er virkeligheten

FLUX: Hvis noen tror på det du kaller myter, blir det ikke da virkelig for dem? Mytene skaper i hvert fall virkelige konsekvenser.

NEALE: Ja, det mest virkelige er det vi ser på som mest virkelig. Grunnen til at vi har kriger og konflikter er nettopp at vi skaper våre egne virkeligheter og krangler om hvilken som er den rette. Når debatten handler

om hva som er rett og galt isteden for hva som virker, er det et tegn på at vi er primitive. Hvordan har det for eksempel virket å tro på helvete? Kanskje det er de negative konsekvensene som fikk paven til å ombe stemme seg. Nå har han nettopp sagt at helvete ikke finnes som noen fysisk virkelighet i Universet, men er en sinnstilstand. Han sa til og med at denne tilstanden ikke er pålagt oss som straff. Dette er bare ett eksempel på at sannheten er noe vi dikter opp og forandrer mening om. Paven har nettopp forandret tusenvis av katalikkens idé om hva helvete er. Jeg mener at den indre stemmen er den høyeste stemmen Gud kan snakke med. Religiøs praksis henger ofte langt etter utviklingen fordi den ikke tillater folk å lytte til seg selv. Når vi følger vår egen sannhet, forandrer vi oss når vi får en høyere idé om hvem vi er.

FLUX: Du vil forandre det du kaller vår kulturelle fortelling, altså vår virkelighet?

NEALE: Hvis barn lærer at vi alle er ett, vil de oppdage at det er mye mindre å frykte. Det blir ikke lenger den sterkeste rett, at vi er adskilt og at det ikke er nok til oss alle. Dette er konklusjoner som har vist seg utilstrekkelige. Likevel fortsetter samfunnet etter disse rettesnorene. Vi må gjøre noe med gudsfortolkningen, for all frykt bunner i en frykt for Gud. Ikke nødvendigvis en religiøs Gud, men en autoritet vi setter over oss selv etter mønster fra religionene. Dypest sett motiveres all handling av enten frykt eller kjærlighet. Frykt er energien som innsnevrer, avslutter, trekker tilbake, forlater, gjemmer seg, beholder og skader. Kjærlighet er det motsatte.

FLUX: Det vi kaller straff er ikke Guds vrede, men en konsekvens av noe mennesker har skapt selv. Gud er altså god nok til å tillate oss vår største glede: med fri vilje til å skape vår egen virkelighet. Likevel finnes det noe intelligent som styrer oss, for eksempel gjennom fysiske eller mer psykiske naturlover. Kan du gi et eksempel på det siste?

NEALE: Her har du en fin lov: Vil du oppleve at du har nok av noe, gi det

til andre. Tviholder du på noe, er det et signal til deg selv om at du ikke har nok – da vil du også *oppleve* at du ikke har nok. Selv eksistensen av det onde er «intelligent», fordi vi aldri kunne oppleve det gode hvis alt var godt. Våre handlinger ville bli som å tenne et lys på sola. Jo lenger vi opplever noe godt, jo mindre opplever vi av det.

Fra Gud til fysisk form

FLUX: Hva sier du hvis noen møter deg med argumentet om at det ikke er «Gud» du snakker med i de tre bøkene, bare din egen underbevissthet eller fantasi?

NEALE: Jeg sier «Jasså, du tror det gjør noen forskjell?» Gud er den delen av oss som vet. Forøvrig synes Hun ikke at fantasi er et mindreverdig uttrykksmiddel. Det er hva folk får ut av bøkene mine som betyr noe, ikke hvordan de ble skrevet. Jeg ville ikke fått 400 brev hver uke og millioner av lesere bare ved å utgi meg for å snakke med Gud, for det er det mange som gjør. Jeg sier til og med at alle kan gjøre det, og gjør det stadig vekk bare at de kaller det noe annet. Du kan godt si at «Gud» er en språklig bekvemmelighet. Det er et ord som tillater oss å snakke om all livsenergien under ett. Hvis du ikke vet hvor stor og verdifull denne energien er, har du i alle fall et stort ord, men det er selvfølgelig ikke ordene som er virkeligheten. Ord har bare det innhold leserens egne erfaringer, tanker og følelser kan gi dem.

FLUX: På latin kan ordet «inspirasjon» likestilles med «av ånd» eller «i gud». Da jeg hørte dette, ble jeg mer fortrolig med boktittelen din. Det jeg kaller «inspirasjon», kaller du «samtaler med gud». Er det virkelig det samme?

NEALE: Alt er det samme. Det er prosessen hvorved vi bringer noe til fysisk form som er fantastisk. Jeg er ikke mindre inspirert av Gud enn Picasso, Rembrandt og Mozart var det. Skal jeg si noe som ikke er sant bare for å tilfredsstille noens behov for at jeg ikke skal høres egoistisk ut? Det er jo en bakgrunn for dette

behovet, for hvis jeg sier at jeg og alle andre kan ha en samtale med Gud, hva skjer da med religiøse makthavere? Du skjønner, mange menn liker ikke å dele på makten, bare å utøve den. De skaper Gud i sitt eget bilde for å sikre sin egen posisjon. Hva om maktdeling er Guds største fornøyelse? Hva om det er derfor vi er med-skapere med fri vilje?

FLUX: Det du sier der fjerner mye av eksistensgrunnlaget for idéen om at noen er bedre enn andre. Hvis vi synes du er egoistisk når du trekker paralleller til Mozart, er det bare fordi vi synes Mozart har gjort seg fortjent til betegnelsen «bedre enn deg».

NEALE: Vi er ikke *human doing*. Vi er faktisk *human being*. I den forstand er ingen bedre enn andre. Vi har bare forskjellige idéer om hvem vi er. Da jeg var 16, trodde jeg at jeg var håret mitt. Senere var jeg damene mine og bilen min, før jeg slo meg til ro med at jeg var jobben min. Nå vet jeg at jeg er noe mye større. Før hadde jeg en dyp ego-investering i å være noe mindre. Hele verdensdramaet lar oss glemme hvem vi er, slik at vi kan huske det igjen, og skape det. Dermed blir det noe mer enn et konsept, det blir en opplevelse. Hvis Gud bare var Gud uten noe univers, ville Gud bare være et konsept. Den fysiske verden er en nødvendighet for å kunne kjenne erfaringsmessig det man vet idémessig.

Åndelig likestilling

FLUX: Du vil ikke lage noen religion?

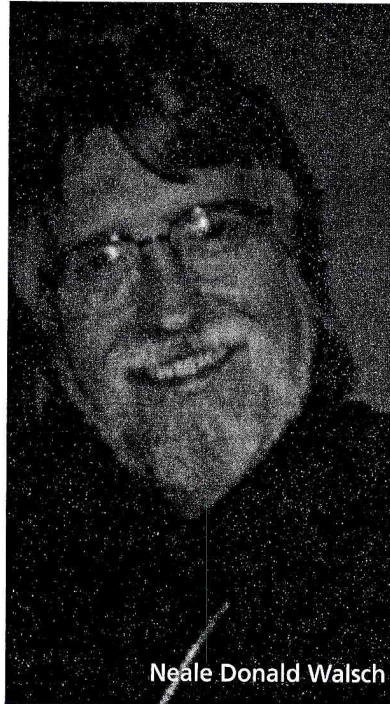
NEALE: Religioner sier: lytt til meg. Jeg, min stiftelse *Re-Creation* og hele den bevegelsen vi kaller spirituell, sier: lytt til deg selv. Når jeg reiser rundt i verden, er det for å oppfordre folk, religiøse ledere, nasjoner... til å si en eneste setning: «Vår måte er ikke bedre, bare annerledes». Problemet er at vi holder de verdiene vi har akkurat nå for overlegne. Faktisk så mye bedre at de er verdt å drepe for.

FLUX: Vi har en rekke eksempler på folk som er blitt drept for det som

den gang var gale verdier. Etter døden har vi hyllet dem som noen av våre største forbilder. Sokrates, Jesus...

NEALE: Folk vi oppfatter som annerledes – vi fordømmer dem eller dyrker dem. Det eneste vi ikke gjør, er å likestille dem med oss selv. Når vi først dreper noen, og deretter kaller dem bedre enn oss, er det fordi vi ikke anerkjenner oss selv. Vi anerkjenner ikke andre før vi anerkjenner oss selv. Jesus sa faktisk «dere er guder», ifølge Johannes-evangeliet. Men kristendommen ble bygget mer på det folk fryktet at de var, enn på de høyeste idéene om hvem de virkelig var. Jesus kunne saktens være Gud, men det var ikke noe vanlige, syndige mennesker kunne være.

FLUX: Idéen om re-inkarnasjon kunne kanskje gjøre oss snillere? Ifølge den kristne kirke stiller Gud visse krav for å sende folk til himmelen. Paradis til evig tid er tross alt god uttelling for 90 år med betinget livsutfoldelse. Hvis vi derimot re-

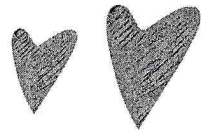

Neale Donald Walsch

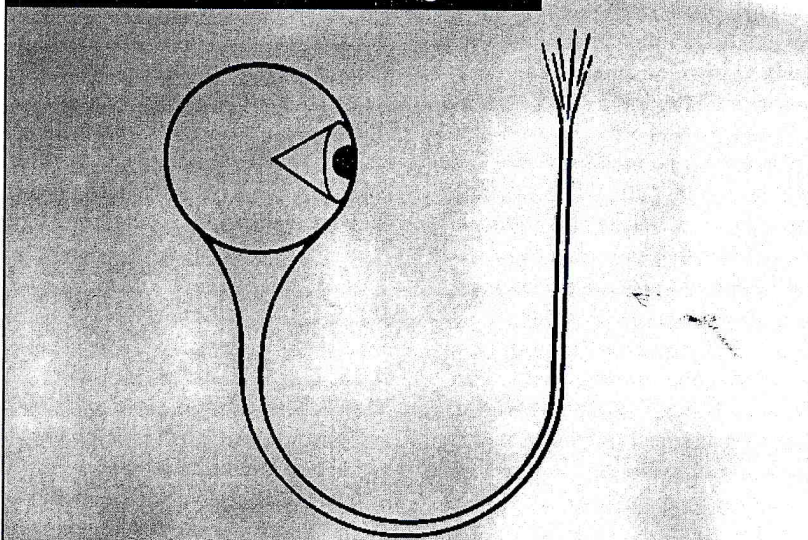
lokaliserer himmelen, blir saken en helt annen.

NEALE: Siden vi ikke opplever noen himmel her, flytter vi den til et annet

sted og lager noen regler for å komme dit. Mange av disse reglene forsinket vår utvikling. Alle er basert på en frykt for døden. Hvis vi sluttet å frykte døden, sluttet vi å frykte det meste. Vi forandrer form, men vi kan aldri mislykkes i å være. Det eneste vi kan mislykkes med, er å vite hvem vi er, og da opplever vi bare halvparten av det. Det vi kaller Himmelen er akkurat her, men det er noe vi ikke forstår. Hvorfor ikke? Fordi det er noe vi ikke kan gi! Da skaper vi heller ikke noen himmel. Vi får ikke alltid det vi ber om, men vi får alltid det vi skaper. Så lenge vi ikke kan gi ubegrenset, kan vi heller ikke motta ubegrenset. Foreldrene våre lærer oss at kjærlighet er og bør være betinget, og det stammer fra idéen om at Guds kjærlighet er betinget. Det er den fryktbaserte kjærligheten som skaper vår opplevelse av virkeligheten. Men noe i oss vet at dette ikke er alt. Noe i oss vet at alt er ett.

Universet som betrakter seg selv.

Halen på figuren representerer et tidlig stadium i Universets historie. Dette stadium blir til konkret virkelighet gjennom senere observasjon via en bevissthet som er basert på den samme virkeligheten. (Figuren viser til fysikeren John Wheelers

bilde på universet som et selv-observerende system. Wheeler har vist at en observatør i dag kan være medansvarlig for å ha skapt virkeligheten i en fjern fortid).

- Fra Paul Davies' bok *God and the New Physics* (1983)

Hvor det er mye lys
blir det sterke skygger.

- Johann Wolfgang von Goethe

Sannheten er ikke
et annet sted.

- Pilastes